

рокъ свѣтъ никакъвъ приятелъ, рекълъ му: „И азъ сжщо — нито единъ“ и слѣдъ туй му далъ пари за вечера и да прѣношува нѣйдѣ.

Отъ тогазъ приятелътъ го заговорвалъ по-честичко, разпитвалъ го дали е спалъ добръ, какъ прѣнася гладътъ и студътъ, дали желае нѣкога да умре — и такива страшни въпроси въобще. Ако човѣкътъ нѣмалъ пари, изговарялъ минавайки: „Днесъ, Йо, азъ съмъ сжщо тъй бѣденъ, както си ти“. Ала когато ималъ, всѣкога му давалъ съ радостъ. — Туй бѣ откровенното признание на момчето.

— „Той бѣ твърдѣ добъръ къмъ мене“, разправя момчето и си избѣрса съ одърпания ржкавъ влажнитѣ очи. „Както го гледамъ простренъ вдървенъ, тъй бихъ желалъ нѣкъкъ да мога да му го кажа туй. Твърдѣ добъръ бѣ той къмъ мене — туй трѣбва да кажа!“

Господинъ Снагби, единъ отъ господата, които слушаха тжжния разказъ на бѣдния Йо, усѣти внезапно едно особно чувство въ гърлото и му се стори, че сълзитѣ му се издигатъ къмъ очитѣ. Той е твърдѣ мекосърдеченъ, мѣничккъ господинъ, и би искалъ да утѣши малкия беднякъ. Ала като не знаеше какъ да започне, тури въ ржката на Йо една срѣбърна монета и се отстрани дълбоко трогнатъ.

На слѣдующия день умрѣлиятъ човѣкъ ще бжде положенъ въ своето послѣдно покоище — а портитѣ на гробищния дворъ сж затворени и съ брава заключени. Нѣма нито единъ приятелъ значи, кой сълза на гроба да пролѣе — никой, кой на гробната му могила малко за тоя, който до скоро бѣ живъ, а сега го нѣма — въ скръбно настроение да постои!

Деньтъ преваля, мракъ се спуща на земята и малко-по-малко гаснятъ блѣшукащитѣ свѣтлинки въ прозорцитѣ на мрачнитѣ, потъмнѣли отъ пушекъ околни кжщи. Газовитѣ пламъци, които трептятъ отчаяно надъ портитѣ, хвърлятъ своя жаленъ блѣсъкъ, когато нощта прѣмине, върху една блуждаща сѣнка, която се втурва къмъ желѣзнитѣ порти.

Съ една стара, негодна метла сѣнката измита прѣдпазливо стѣпалата и очистя желѣзнитѣ решетки на портата. Това тя върши съ служебна точностъ, поглежда нѣколко минути жадно прѣзъ ржжасялитѣ прѣтове и се отлъчва

тогава пакъ, шѣпнейки страховито, сжщо като да въздиша: „Твърдѣ добъръ бѣ той къмъ мене — туй трѣбва да изповѣдамъ!“

Погледни Йо, — добрий Йо, единствениятъ приятелъ на умрѣлиятъ човѣкъ. Грозното отвратително петно земя, което биде пригодно за гробъ на бѣдняка, е вече осветено чрѣзъ горещата любовъ на твоего наивно, вѣрно сърце.

Когато Йо завърши своето мило дѣло, домъкна се тичешкомъ пакъ къмъ ужасното мѣсто, кждѣто той живѣеше. Една тъжна, необитаема улица, която всички порядъчни хора избѣгватъ. Вѣхтитѣ сгради, които отъ день на день все повече клонятъ къмъ рухване, биватъ обитаеми отъ бездомни сжщества, както е нашия Йо, или пѣкъ отъ крадци или скиталци и други такива измети на обществото.

Единъ день се случи на Йо такъво нѣщо, което му се показва като нечувано щастие. Една госпожа му поржчва да извърши нѣщо и спуска въ ржката му, при неговото голѣмо очудване, една жълтица.

Изпърво той не може да повѣрва на очитѣ си. Той доближава златната монета по-близо до свѣтлината, захвапва я слѣдъ това съ жби, за да изпита истиностъта ѝ, скрива я за сигурностъ въ устата си и отлѣтява къмъ своята стара, овѣхтѣла улица.

Отъ деня обаче на провѣрката на умрѣлия, изглеждаше, като че полицията нѣкакъкъ съ особно око поглежда на бѣдния Йо. Не защото той бѣ се провинилъ въ нѣщо; а само не го оставяха да се застойва и искаха отъ него да не се вижда, както обикновено лондонскитѣ полицейски стражари правятъ. Той трѣбваше да иде на нѣйдѣ, да се изгуби, ала не знаеше на кждѣ би могълъ да отиде. Ако се откажеше отъ единъ кръстопжтъ, той изгубваше съ това единчката възможностъ да придобие нѣколко медни монети за да подкрѣпи душа и тѣло.

Единъ день, тъкмо когато си пиеше чая, малкиятъ любезенъ господинъ Снагби, който веднажъ бѣ подарилъ на Йо една сребърна монета, биде увѣдоменъ отъ слугата си, че единъ полицейски иска да говори съ него. Той се зачуди прѣмно, и се наскърби при това, като видѣ че стражарътъ държеше Йо за раменѣтъ.